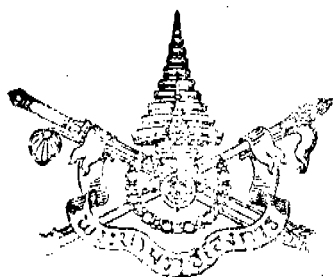

ตอนที่ 6 เล่ม 61

ราชกิจจานุเบกษา

18 มกราคม 2487

พระราชบัญญัติ
ควบคุมการเรียไร
พุทธศักราช 2487

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ 4 สิงหาคม พุทธศักราช 2480

และวันที่ 16 กันยายน พุทธศักราช 2484

อาทิตย์ พิพชกร

ปรีดี พนมยงค์

ตราไว้ ณ วันที่ 11 มกราคม พุทธศักราช 2487

ปีที่ 11 ในรัชกาลปัจจุบัน

18 มกราคม 2487

ราชกิจจานุเบกษา

เล่ม 61 ตอนที่ 6

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรปรับปรุง
กฎหมายควบคุมการเรียไรให้รัดกุมยิ่งขึ้น

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
ควบคุมการเรียไร พุทธศักราช 2487”

มาตรา 2 ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวัน
นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 นับแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้ยกเลิก
พระราชบัญญัติควบคุมการเรียไร พุทธศักราช 2480 และ
บันดาคดหมาย กค และข้อบังคับซึ่งขัดแย้งกับพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

“การเรียไร” หมายความว่า รวมตลอดถึงการซื้อขาย แลก
เปลี่ยน ผลิตใช้ หรือบริการ ซึ่งมีการแสดงโดยตรงหรือโดย
ปริยาย ว่ามิใช่เป็นการซื้อขาย แลกเปลี่ยน ผลิตใช้ หรือบริการ
ธรรมดา แต่เพื่อรวบรวมทรัพย์สินที่ได้มาทั้งหมดหรือบางส่วน
ไปใช้ในกิจการอย่างใดอย่างหนึ่งนั้นด้วย

ตอนที่ 6 เล่ม 61 ราชกิจจานุเบกษา 18 มกราคม 2487

“บุษกัณฑ์” หมายความว่าบุษกัณฑ์ตามความหมายแห่ง
กตหมายว่าด้วยการควบคุมบุษกัณฑ์

“สิ่งพิมพ์” หมายความว่า สิ่งพิมพ์ตามความหมายแห่ง
กตหมายว่าด้วยการพิมพ์

มาตรา 5 ห้ามมิให้จัดให้มีการเรียไรหรือทำการเรียไร
ดังต่อไปนี้

(1) การเรียไรเพื่อรวบรวมทรัพย์สินมาให้หรือชดใช้แก่
จำเลย เพื่อใช้เป็นค่าปรับ เว้นแต่จะเป็นการเรียไรในระหว่าง
วงเสียดของจำเลย

(2) การเรียไรโดยกำหนดเก็บเงินหรือทรัพย์สินอย่างอื่น
เป็นอัตราโดยคำนวณตามเกณฑ์ปริมาณสินค้า ผลประโยชน์
หรือวัตถุอย่างอื่น

(3) การเรียไรอันอาจเป็นเหตุให้เสื่อมชามแก่ความสงบ
เรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

(4) การเรียไรอันอาจเป็นเหตุกระทบกะเทือนอย่างรุนแรง
ถึงทางสัมพันธ์ไมตรีกับต่างประเทศ

(5) การเรียไรเพื่อจัดหาบุษกัณฑ์ให้แก่ต่างประเทศ.

18 มกราคม 2457   ราชกิจจานุเบกษา   เล่ม 61 ตอนที่ 6

มาตรา 6 การเรียไรซึ่งอ้างว่า เพื่อประโยชน์แก่ราชการ เทศบาลหรือสาธารณะประโยชน์จะจัดให้มีได้ต่อเมื่อได้รับ อนุญาตจากคณะกรรมการควบคุมการเรียไรแล้ว

ความในวรรคก่อนมิให้ใช้บังคับแก่การเรียไรซึ่งกะชวง ทบวงหรือกรมเป็นผู้จัดให้มี

มาตรา 7 ให้มีคณะกรรมการควบคุมการเรียไร ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงมหาดไทยซึ่งเป็นประธานโดยตำแหน่ง และ กรรมการอื่นคือ ผู้แทนกะชวง ๓ คน ผู้แทนกะชวง สังกัดราชการหนึ่งคน ผู้แทนกะชวงการสาธารณสุขหนึ่งคน ผู้แทนกะชวงการค้าหนึ่งคน ผู้แทนกรมตำรวจหนึ่งคน และผู้แทนกรมมหาดไทยหนึ่งคน กรรมการต้องมาประชุมไม่น้อยกว่าสัคนจึงเป็นองค์ประชุม

มาตรา 8 การเรียไรในถนนหลวงหรือในที่สาธารณะ การเรียไรโดยโคสนาด้วยสิ่งพิพัตด้วยวิบุลจะขายเสียง หรือ ด้วยเครื่องเป่าเสียง จะจัดให้มีหรือทำได้ต่อเมื่อได้รับ อนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่แล้ว

ข้อความในวรรคก่อนนี้มีให้ใช้บังคับแก่

(1) การเรียไรซึ่งได้รับอนุญาตหรือได้รับยกเว้นตาม
มาตรา 6

(2) การเรียไรเพื่อกุศลสงเคราะห์ในโอกาสที่บุคคล
ชุมนุมกันประกอบศาสนกิจ

(3) การเรียไรโดยขยั้งของโรงงานหรือใน
ที่นัดประชุมเฉพาะเหตุนั้นได้จัดให้ขึ้นโดยชอบด้วยกติกามา
ซึ่งผู้ได้รับอนุญาตให้ไว้การออกบ้าน หรือผู้จัดให้มีที่นัด
ประชุมเป็นผู้จัดให้ขึ้น

มาตรา 9 เมื่อมีผู้ขอรับอนุญาตตามมาตรา 6 คณะกรรมการ
ควบคุมการเรียไรมีอำนาจสั่งไม่อนุญาต หรือสั่งอนุญาตโดย
กำหนดเงื่อนไข

- (1) จำนวนเงินหรือทรัพย์สินอันเพียงพอที่จะให้เรียไรได้
- (2) เขตหรือสถานที่และเวลาที่อนุญาตให้ทำการเรียไร
- (3) วิธีการเก็บรักษาสละที่นับเงิน หรือทรัพย์สิน
ที่เรียไรได้

(4) วิธีการเรียไร

18 มกราคม 2487 ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑ ตอนที่ ๕

ในกรณีซึ่งอนุญาต ให้คณะกรรมการกำหนดวันสืบอายุแห่งใบอนุญาตไว้ด้วย และในกรณีซึ่งไม่อนุญาต ให้แจ้งและแสดงเหตุผลให้ผู้ขออนุญาตทราบ

มาตรา 10 เมื่อมีผู้ขอรับอนุญาตตามมาตรา 8 ให้นำความในมาตรา 9 มาใช้บังคับโดยอนุโลม แต่ให้สั่ง อนุญาตให้พนักงานเจ้าหน้าที่ ที่แจ้งและแสดงเหตุผลให้ผู้ขออนุญาตทราบภายในกำหนดสิบวัน นับแต่วันได้รับคำร้องขอ

ในกรณีที่สั่งไม่อนุญาต ผู้ขอ อนุญาตมีสิทธิยื่นอุทธรณ์คำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ ภายในกำหนดสิบห้าวัน นับแต่วันได้ทราบคำสั่งไม่อนุญาต การยื่นอุทธรณ์ในจังหวัดพระนครและธนบุรีให้อยู่ต่อคณะกรรมการจังหวัดแต่งตั้งขึ้น ในจังหวัดอื่นให้อยู่ต่อคณะกรรมการจังหวัด คำขาดของคณะกรรมการหรือคณะกรรมการจังหวัดแล้วแต่กรณีให้เป็นที่ที่สุด

มาตรา 11 ห้ามมิให้อนุญาตให้บุคคลดังต่อไปนี้จัดทำมีการเรียไร ห้ามมิให้มีการเรียไร

(1) บุคคลมีอายุต่ำกว่า 16 ปี

ตอนที่ 6 เล่ม 61 ราชกิจจานุเบกษา 18 มกราคม 2487

(2) บุคคลผู้มีจิตพินเพื่อ ไม่สมประกอบ ผู้ไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ

(3) บุคคลเป็นโรคติดต่อที่น่ารังเกียจ

(4) บุคคลผู้เคยต้องโทษฐาน ลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ จี้ทรัพย์ ปล้นทรัพย์ โจรสัด กระจอก ฉ้อโกง ขักขอกทรัพย์ รับของโจรหรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายลักษณะอาญา และพ้นโทษมาแล้วยังไม่ครบห้าปี

(5) บุคคลที่พนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่ามีความประพฤติหรือหลักฐานไม่น่าไว้วางใจ

มาตรา 12 บุคคลผู้ได้รับอนุญาตให้ทำการเรียไรต้องมีใบอนุญาตติดตัวอยู่ในขณะทำการเรียไร และต้องให้เจ้าหน้าที่หรือบุคคลผู้ประสงค์จะเข้าส่วนในการเรียไรตรวจดู เมื่อเจ้าหน้าที่หรือบุคคลนั้นเรียก้อง

ในการเรียไรซึ่งได้รับอนุญาตให้จัดทำ ประจำที่ ผู้รับอนุญาตต้องแสดงใบอนุญาตนั้นแก่ทำการเรียไรให้เห็นได้โดยชัดเจน

มาตรา 13 ในการรับเงินหรือทรัพย์สินที่เรียไรได้ ต้องออกใบรับให้แก่ผู้บริจาคตามมีต้นฉบับรับไว้เป็นหลักฐาน

18 มกราคม 2487 ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 61 ตอนที่ 6

และให้ผู้จัดให้มีการเรียไประก สอดรับและจ่ายเงิน และ
ทรัพย์สินให้ประชาชนชาวเป็นครั้งคราวตามสมควร และ
เมื่อได้จ่ายเงินหรือทรัพย์สินนั้นหมดไปแล้ว ให้ประกาศ
ขอฉบับซื้ออีกครั้งหนึ่ง

มาตรา 14 ห้ามมิให้จ่ายเงินหรือทรัพย์สินที่เรียไ้ได้มา
นั้นในกิจการอย่างอื่นนอกวัตถุประสงค์แห่งการเรียไ้ตาม
ที่ได้แสดงไว้ เว้นแต่จ่ายเป็นค่าใช้จ่ายพอสมควรในการ
เรียไ้นั้นเอง

มาตรา 15 เงินหรือทรัพย์สินที่เรียไ้ได้มานั้น ถ้าไม่ต้อง
จ่ายเพราะไม่อาจดำเนินการตามวัตถุประสงค์แห่งการเรียไ้
ตามที่ได้แสดงไว้ หรือเหลืออยู่เพราะเหตุใด ๆ ให้ผู้จัดให้
มีการเรียไ้รายงานให้คณะกรรมการควบคุมการเรียไ้ หรือ
พนักงานเจ้าหน้าที่แล้วแต่กรณีชาว และให้คณะกรรมการหรือ
พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจสั่งให้ส่งเงินหรือทรัพย์สินดังกล่าว
แล้วไปประกอบการกุศลหรือสาธารณะประโยชน์อย่างหนึ่ง
อย่างใดตามแต่เห็นควร

ตอนที่ 6 เล่ม 61 ราชกิจจานุเบกษา 18 มกราคม 2487

ถ้าผู้จัดให้มีการเรียไรตายลงเสียก่อน ให้หน้าที่ของผู้จัดให้มีการเรียไรดังกล่าวในวัดก่อน ตกเป็นของผู้ครอบครองเงินและทรัพย์สินดังกล่าวแล้ว

มาตรา 16 ในกาเรียไรห้ามมิให้ใช้ถ้อยคำหรือวิธีการใดๆ ซึ่งเป็นการบังคับผู้ถูกเรียไรโดยตรงหรือโดยปริยาย หรือซึ่งจะทำให้ผู้ถูกเรียไรเกิดความหวาดหวั่นหรือเกรงกลัว

มาตรา 17 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 5 มาตรา 6 วัดแรก มาตรา 8 วัดแรก มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา 18 ผู้ใดทำผิดเจตนาในการอนุญาต ซึ่งกระทบกับการควบคุมการเรียไรกำหนดตามมาตรา 9 หรือพนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดตามมาตรา 11 หรือฝ่าฝืนมาตรา 12 มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาท

มาตรา 19 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 13 มาตรา 14 มาตรา 15 มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

18 มกราคม 2487 ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 61 ตอนที่ 6

มาตรา 20 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 16 มีความผิดต้องระวางโทษ
ปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือทั้ง
ปรับทั้งจำ

มาตรา 21 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการ
ตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฏกระทรวงแต่งตั้ง
พนักงานเจ้าหน้าที่ และกิจการหยั่งอื่น เพื่อปฏิบัติการตาม
พระราชบัญญัตินี้

กฏกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว
ให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี